

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **MUDr. A. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem 761 90 Zlín, třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 8. 2010, č.j. KUZL-29346/2010, sp. zn. KUSP-29346/2010/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **j e p o v i n e n** uhradit žalovanému na jeho účet náklady soudního řízení ve výši 1.094,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31. 10. 2010, došlé Krajskému soudu v Brně dne 2. 11. 2010 domáhal se žalobce zrušení žalovaného ve výroku rozsudku specifikovaného pro nezákonnost i pro vady řízení.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městského úřadu Vsetín ze dne 12. 4. 2010 č.j. MUVS10274/2009/OSA/NE/38, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že dne 3. 9. 2009 v 7:50 hod. na silnici č. III./04910, poblíž restaurace U Pavlíků v obci Francova Lhota řídil osobní automobil Ford Focus, r.z.: a na křižovatce, při odbočování vlevo, ohrozil řidiče vozidla Fiat Punto, r.z.: jedoucího za ním, v důsledku čehož došlo ke střetu s tímto vozidlem a vzniku škody na vozidle dosahující 100.000,- Kč. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Správní orgán žalobci uložil za uvedený přestupek s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 9 přestupkového zákona sankci – pokutu ve výši 2.000,- Kč. Dále byl žalobce povinen uhradit náklady související s projednáním přestupku v paušální částce 2.500,- Kč.

Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil, podal proti němu v zákonné lhůtě odvolání a rozhodnutím odvolacího orgánu – Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16. 8. 2010 č.j. KUZL-29346/2010 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce ve své žalobě uplatnil v podstatě dva žalobní body, a to že se přestupku nedopustil, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházeli z toho, že v řízení nebylo prokázáno, že žalobce měl zapnutý levý směrový ukazatel, když tuto skutečnost potvrdila svojí výpovědí spolujezdkyně žalobce. Naopak poškozený tvrdil, že žalobce dával znamení o změně směru jízdy vpravo a započal odbočovat doprava na vedlejší komunikaci, proto poškozený pokračoval v jízdě po hlavní silnici a ke srážce došlo poté, co žalobce vjel zpět doleva na hlavní silnici. Tuto výpověď považuje za nepravdivou a také napadá znalecký posudek vypracovaný správními orgány ve správním řízení. Tento znalecký posudek jako příčinu dopravní nehody určil odbočování vlevo, ale žalobce namítá, že bylo určeno jako technická příčina nehodového děje, nikoliv tedy snad příčina dopravní nehody z hlediska jejího zavinění jednotlivými účastníky. Žalobce trvá na tom, že nebylo prokázáno, že by se chybného jednání dopustil sám, respektive je přesvědčen, spoluzavinění vozidla jedoucí za ním, tj. vozidla řídícího poškozeným S. Znalec přitom neprovedl místní šetření.

Jako další žalobní bod uvádí, že ve věci došlo k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť k předmětné dopravní nehodě došlo 3. 9. 2009. Jako datum nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí je označováno datum 30. 8. 2010, přičemž doručení rozhodnutí mělo dojít daného dne fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Fikce doručení měla nastat vůči zástupci žalobce panu D. K. Tento však ke dni 30. 8. 2010 již nebyl zástupcem žalobce ve správním řízení, a proto nemohlo uvedeného dne dojít k doručení tomuto zástupci účastníka správního řízení. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 1. 2011 s důvody uvedenými v žalobě nesouhlasil, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný vycházel jednak ze spisu Policie ČR pod č.j. KRPZ-405/PŘVS-2009-PK a dále vycházel ze svědeckých výpovědí a znaleckého posudku, který si správní orgán prvního stupně opatřil v průběhu přestupkového

řízení. Dále žalovaný vycházel z výpovědi žalobce při ústním jednání i z jeho vyjádření v průběhu řízení a konečně i z obsahu podaného odvolání.

K namítané námitce zániku odpovědnosti žalovaný uvádí, že dne 17. 8. 2010 vypravil k doručení stejnopisy naříkaného rozhodnutí, a to jak žalobci, tak i jeho tehdejšímu zmocněnci Mgr. Davidu Kamlerovi z důvodu zamezení případného procesního taktizování spočívajícího např. ve výpovědi plné moci, které je žalovanému známo z jeho úřední činnosti. Mgr. David Kamler rozhodnutí nepřevzal v desetidenní úložní době, končící dne 30. 8. 2010, zato jej však převzal sám žalobce dne 18. 8. 2010, který žalovaného dne 26. 8. 2010 vyrozuměl, že jej i nadále zastupuje Mgr. Jan Davídek, přičemž původní zmocnění zaniká. Žalovaný na uvedenou skutečnost reagoval v rámci procesní opatrnosti osobním doručením stejnopisu rozhodnutí právě Mgr. Janu Davídkovi dne 30. 8. 2010, který odmítl zásilku převzít i přes poučení ve smyslu ust. § 24 správního řádu. Účinky doručení rozhodnutí tak nastaly ještě téhož dne 30. 8. 2010, a to jak vůči Mgr. Janu Davídkovi postupem podle ust. § 24 odst. 3 správního řádu, tak i vůči Mgr. Davidu Kamlerovi (postupem podle ust. § 24 odst. 3 správního řádu – uplynutím desetidenní úložní doby). Nic na tom nemění ani fakt, že v mezidobí, kdy byl Mgr. Janu Davídkovi doručován stejnopis rozhodnutí, byla na podatelnu žalovaného dne 30. 8. 2010 v 11:15 hod. doručena nová plná moc, tentokrát k zastupování žalobce Mgr. Martinem Kamlerem, spolu s oznámením o ukončení zastupování Mgr. Janem Davídkem.

Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Af 32/2009-59 ze dne 29. 4. 2009 a 2 Afs 202/2004-43 ze dne 18. 8. 2005 konstatoval, že správní orgán řádně doručoval podle platných právních předpisů, aby účastník řízení nemohl být dotčen na svých právech, na straně druhé však přístup tohoto účastníka dosahuje svou intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánů ochrany práva. Tak hodnotil vícečetnou změnu zmocněnce v okamžiku, kdy je žalobci znám obsah rozhodnutí vyznívající v jeho neprospěch a kdy je třeba součinností zmocněnce toliko pro převzetí stejnopis rozhodnutí. Hodnotil proto námitku tak, že přestupek, který se stal 3. 9. 2009, byl pravomocně projednán 30. 8. 2010, tedy v uvedené roční lhůtě v ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

K další námitce, tj. že žalobce se nedopustil přestupku, z něhož byl obviněn, žalovaný uvedl, že dopravní nehody projednávaného typu jsou komplikované z hlediska určení, zda a kdo z jejich účastníků se dopustil zaviněného protiprávního jednání. Podíl viny na dopravní nehodě se většinou nekryje s podílem zavinění přestupku, který byl způsobením dopravní nehody spáchán. V daném případě každý z řidičů hypoteticky mohl porušit různá ustanovení zákona o silničním provozu a dopustit se tak různých a navíc různě sankcionovaných přestupků. Námitkami žalobce uvedenými v odvolání se obsáhle zabýval, zabýval se i namítanou spoluvinou řidiče S. na předmětné dopravní nehodě, ale v situaci, kdy není najisto postavena otázka užití levého směrovacího ukazatele na vozidle žalobce, kdy výsledkem svědků i účastníků nehody došlo k rozporným výpovědím, byl nucen využít znaleckého zkoumání.

Znaleckým posudkem bylo prokázáno a zčásti i z výpovědi poškozeného a jeho spolujezdkyně, že žalobce s vozidlem odbočoval přímo od pravého okraje vozovky, vozidlo žalobce se tak v okamžiku reakce nacházelo vpravo. Právě okolnost, že vozidlo žalobce se před odbočovacím manévrem nacházelo vpravo, byť s přihlédnutím ke specifiku daného místa a ostrého úhlu ulice, do níž se žalobce chystal odbočit, vyvolává nutnost zvýšené opatrnosti potřebné k naplnění povinnosti v ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 As 54/2009-56 ze dne 19. 1. 2009, že

je zřejmé, že po řidiči se požaduje současné splnění několika povinností. Řidič je povinen před samotným odbočením jednak dát znamení o změně směru jízdy, současně však musí dbát zvýšené opatrnosti a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucího řidiče. Především se před zahájením odbočování měl přesvědčit, zda již není předjížděn jiným vozidlem. Ze závěru znaleckého posudku ve věci vyplynulo, že odbočování bylo žalobcem započato již pod reakční dobou poškozeného, tudíž poškozený dopravní nehodě nemohl zabránit, respektive nemohl ani stihnout strhnout volant, popřípadě vůbec započít dávat pravou nohu na brzdový pedál. Jedná se tedy o typově stejnou situaci, která byla předmětem výše zmíněného rozsudku, kdy odbočující řidič v důsledku znalce konstатовané absence pohledu do zpětného zrcátka v rozhodujícím okamžiku nereagoval na fakt, že byl předjížděn již při započetí odbočovacího manévru.

V podrobnostech žalovaný odkázal na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí a po posouzení všech okolností zjištěných v této věci za použití znaleckého posudku dospěl k závěru, že žalobce se předmětného přestupku dopustil.

S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby a v případě nařízeného ústního jednání požaduje uhradit náklady řízení, které žalovanému vzniknou.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Soud ve věci nařídil jednání, neboť žalobce nesouhlasil, aby věc soud rozhodl bez nařízeného jednání. Přesto však žalobce se k jednání nedostavil, doručil soudu faxem podání těsně před jednáním, že se omlouvá z účasti na jednání a dává souhlas s tím, aby bylo ve věci jednáno a rozhodnuto bez jeho účasti na základě obsahu spisu.

Soud provedl důkaz správním spisem žalovaného, jehož součástí je spis Policie ČR Vsetín č.j. KRPZ-405/PŘVS-2009-PK. Z úředního záznamu ze dne 3. 9. 2009 soud zjistil, že žalobce sám popsal děj, že jel po hlavní silnici, kdy v místě u restaurace U Pavlíků se v jeho směru jízdy nachází křižovatka, která je situována v levotočivé zatáčce. Na této křižovatce odbočoval doleva na vedlejší silnici. Před vjetím do samotné křižovatky dostatečně s předstihem udal změnu směru jízdy levou směrovkou, protože viděl, že za ním jede vozidlo a po přesvědčení se, že je za ním i před ním v protisměru volno, začal plynule odbočovat, bez zastavení, kdy v tento okamžik se vedle něho vlevo objevilo vozidlo, které předtím jelo za vozidlem žalobce. Jakou jel rychlostí žalobce neuvedl, pouze uvedl, že měl zařazený druhý rychlostní stupeň. Uvedl, že žádné najíždění před odbočením neprovedl, po celou dobu jízdy kopíroval pravý okraj silnice. Byl přesvědčen, že na vině je jednání řidiče, který jel za ním a v průběhu, když žalobce odbočoval doleva, začal ho předjíždět.

Tentýž den ve věci vypověděl J. S., druhý účastník této dopravní nehody, který uvedl, že v daném směru jízdy jelo před ním osobní vozidlo, a před situovanou křižovatkou, která se nachází v levotočivé zatáčce, počal tento řidič odbočovat s vozidlem doprava, na vedlejší komunikaci. Při tomto odbočování vpravo, dával znamení o změně směru jízdy, a to směrovým světlem vpravo. J. S. proto v jízdě pokračoval po hlavní silnici, avšak řidič před ním nečekaně odbočil zpátky doleva do jeho směru jízdy, kdy vyjel zpátky na hlavní silnici a poté chtěl odbočit na druhou stranu silnice, tedy doleva. Svědek byl v tu dobu už na úrovni řidiče před ním, a tedy střetu se nemohl vyhnout. Zaviněním nehody se necítil vinen. Z úředního záznamu ze dne 4. 9. 2009 vyplývá, že byla slyšena spolujezdce řidiče vozidla

Fiat Punto – J. S., a to S. Z., která uvedla, že vozidlo před nimi při samotném vjezdu do křižovatky vybočilo z hlavní cesty vpravo směrem k místní hospodě. Proto řidič S. stále pokračoval po hlavní silnici, a v době, kdy objížděl vpravo vybočující vozidlo, tak řidič tohoto vozidla začal nečekaně zatáčet vlevo a došlo ke střetu. Dle jejího názoru zavinil dopravní nehodu řidič vozidla Ford Focus, který nejprve z hlavní silnice vybočil vpravo, a když byl objížděn, vybočil vlevo do jejich vozidla. Inspektorem prap. P. K. byla situace posouzena tak, že je zřejmé, že řidič A. K. s vozidlem Ford Focus odbočoval v křižovatce vlevo na místní komunikaci v době, kdy řidič J. S. s vozidlem zn. Fiat Punto byl již na jeho úrovni nalevo vedle něj. Dechová zkouška byla s negativními výsledky, ke zranění osob při dopravní nehodě nedošlo a technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla v místě zjištěna ani uplatněna. Vše bylo doplněno fotodokumentací i plánkem místa dopravní nehody.

Správním orgánem prvního stupně bylo řádně zahájeno správní řízení o přestupku a ve věci byli předvoláni jednak účastníci dopravní nehody a jednak svědci – S. Z. a M. K. Všichni byli řádně poučeni. Žalobce vypověděl do protokolu ze dne 29. 10. 2009 obdobně jako do úředního záznamu 3. 9. 2009, svědek J. S. pouze uvedl, že nejel rychle, rozhodně ne víc, jak 40 km/h a pouze uvedl, že si pamatuje jenom že před ním jedoucí vozidlo mělo zapnutou směrovku vpravo. Blíž k věci už víc neuvedl.

Svědčyně S. Z. do protokolu ze dne 25. 11. 2009 uvedla, že pan žalobce jel před nimi, najel si vpravo, trochu vybočil doprava, nevěděla, jestli dával znamení o změně směru jízdy a jakmile vozidlo pana S. ho začalo předjíždět, tak vozidlo žalobce odbočilo vlevo. V protisměru jel traktor. Došlo ke střetu. Vozidlo řízené panem S. nemohlo vyhnout se doleva, neboť v protisměru jel traktor.

Svědčyně M. K. pouze uvedla, že syn měl odbočovat doleva, jel ve svém jízdním pruhu, vyhodil blinkr a začal odbočovat, v té době se objevilo auto po levé straně, obě auta popojely dál a tam se řidiči domlouvali. Dále neměla, co by k věci uvedla. Označila pouze místo střetu křížkem a zda se vyskytovala jiná vozidla, tak si nepamatovala, jen něco jelo do protisměru. Víc k věci neuvedla.

Ze znaleckého posudku ze dne 1. 2. 2010 vyhotoveného znalcem v oboru doprava a strojírenství, doprava silniční, motorová vozidla, stroje, zařízení Ing. Alešem Kaplánkem vyplývá, kdy měl znalec vypracovat komplexní analýzu nehodového děje. Dle dostupných spisových podkladů nehodový děj bylo možno rekapitulovat tak, že řidič vozidla Ford – pan K. zahájil od pravého okraje vozovky odbočování vlevo v době, kdy byl předjížděn vozidlem Fiat řidiče pana S. a následně došlo ke střetu mezi levým předním rohem vozidla Ford a pravým bokem vozidla Fiat. Místo střetu vozidel bylo zdokumentováno dle střepin nacházejících se na vozovce tak, jak ho označil pan K. a paní Z. Rychlost vozidla Fiat v okamžiku střetu byla stanovena na 40 km/h a rychlost vozidla Ford v okamžiku střetu na 18 km/h. Za technickou příčinu nehodového děje je považováno odbočování vozidla Ford v době, kdy bylo předjížděno vozidlem Fiat. Řidič vozidla Ford pan K. zahájil odbočování vlevo v době, kdy se v těsné blízkosti za jeho vozidlem a spíše ve střední části vozovky nacházelo rychleji jedoucí vozidlo Fiat, které při řádném přesvědčení se o situaci za svým vozidlem mohl před zahájením odbočování vidět. Střetu tak mohl zabránit nezahájením odbočovacího manévru, navíc za situace, kdy jízdou u pravého okraje vozovky nedával ostatním účastníkům silničního provozu najevo úmysl odbočovat vlevo. Řidič vozidla Fiat pan S. měl v okamžiku počátku odbočování vozidla Ford na zabránění střetu čas 1,1 sekundy. Obvyklá doba reakce a technické prodlevy je udávána do 1,34 sekund, v případě přímého pohledu na překážku a až 2,04 sekund v případě k pohledu odkloněného více než 5 stupňů od

překážky. Se srovnání s dobou, kterou měl k dispozici, pak lze konstatovat, že v době, kdy vozidlo Ford zahájilo odbočování, neměl již pan S. reálnou možnost, jak střetu zabránit.

Dále se ve správním spisu nachází podání žalobce první ze dne 26. 8. 2010, kde sděluje odvolacímu orgánu Krajskému úřadu Zlínského kraje změnu jeho zastoupení, tj. že vypověděl plnou moc pro řízení udělenou Mgr. Davidu Kamlerovi a od okamžiku doručení tohoto podání bude zastoupen panem Mgr. Janem Davidkem, což bylo převzato žalovaným dne 26. 8. 2010, plná moc pro Mgr. Jana Davidka byla ze dne 26. 8. 2010. Další podání ze dne 29. 8. 2010, kde sděluje, že byla vypovězena plná moc pro řízení udělenou Mgr. Janu Davidkovi, a že bude od okamžiku doručení zastoupen panem M. K. a doručení bylo provedeno 30. 8. 2010, plná moc pro M. K. byla ze dne 27. 8. 2010. Takže byly doručeny do správního spisu dvě plné moci lišící se pouze jedním dnem.

Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010 bylo vypraveno dne 17. 8. 2010, tj. v době, kdy žalobce byl zastoupen Mgr. Davidem Kamlerem a tento rozhodnutí nepřevzal, zásilka byla uložena 18. 8. 2010. Správní orgán druhého stupně doručil rozhodnutí žalobci, který osobně zásilku převzal dne 18. 8. 2010. S ohledem na doručení nové plné moci pro Mgr. Jana Davidka, provedli pracovníci žalovaného Mgr. M. T. a Ing. P. O. osobní doručení rozhodnutí, tj. dne 30. 8. 2010 v době od 10:40 až 11:15 hod. Bylo provedeno doručení Mgr. Janu Davidkovi, který od 26. 8. 2010 nově zastoupil MUDr. A. K. – žalobce. Zástupce žalobce byl zastižen v advokátní kanceláři JUDr. Stanislava Knotka na adrese, kde se zástupci žalovaného s Mgr. Janem Davidkem setkali. Byl poučen, že je mu doručována písemnost Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, a že pokud odmítne písemnost převzít, popřípadě neprojeví součinnost potřebnou doručení, je písemnost doručena dnešním dnem, tj. 30. 8. 2010. Jmenovaný sdělil, že si jde pro občanský průkaz, a že se hned vrátí, ale tento se nevracel, tak byla požádána pracovnice advokátní kanceláře, aby jej našla. Mgr. Jan Daviděk přesto odmítl písemnost převzít s tvrzením, že již MUDr. A. K. nezastupuje, neboť mu jmenovaný v pátek, tj. druhý den poté, co byl žalobcem zmocněn, plnou moc vypověděl. Na dotaz, zda má tuto výpověď v písemné formě, odpověděl negativně. Ve věci bylo tedy rozhodnutí žalovaného doručeno jednak žalobci, jednak zástupci v době vyhotovování rozhodnutí Mgr. Davidu Kamlerovi a naposledy osobně Mgr. Janu Davidkovi, který odmítl písemnost převzít, což potvrdil svým podpisem na dodejce.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutí uložené pro zástupce Mgr. Davida Kamlera bylo doručeno fikcí, neboť uložená zásilka byla dne 18. 8. 2010 a desetidenní lhůta podle § 24 správního řádu uplynula dnem 30. 8. 2010. Tentýž den bylo doručeno novému právnímu zástupci Mgr. Janu Davidkovi, který však zásilku odmítl převzít s tím, že již žalobce nezastupuje.

Podle něj však nelze z důvodu rekapitulovaných výše s uplynutím 10 denní lhůty počínající tímto dnem spojovat následky v podobě řádného doručení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud je toho názoru, že bylo doručováno řádně, neboť Mgr. Jan Daviděk dne 30. 8. 2010 (viz úřední záznam ze dne 30. 8. 2010), jej odmítl převzít i přes poučení ve smyslu ust. § 24 správního řádu. Účinky doručení rozhodnutí tak nastaly ještě téhož dne 30. 8. 2010 a to jak vůči Mgr. Janu Davidkovi postupem podle ust. § 24 odst. 3 správního řádu, tak i vůči Mgr. Davidu Kamlerovi (postupem podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu – uplynutím 10 denní úložní doby). Lze souhlasit s žalovaným, že nic na tom nemění ani fakt, že v mezidobí, kdy byl Mgr. Janu Davidkovi doručován stejnopis rozhodnutí, byla na podatelnu žalovaného dne 30. 8. 2010 v 11:15 hod. doručena nová plná moc, tentokrát

k zastupování žalobce Mgr. Martinem Kamlerem, nar. 25. 7. 1979 spolu s oznámením o ukončení zastupování Mgr. Davidkem. Vypovězení plné moci nabývá vůči správnímu orgánu účinnosti až v momentu, kdy mu bylo oznámeno. V tomto případě doručování bylo prováděno v době od 10:40 do 11:15 hod. a doručení na podatelnu Krajskému úřadu Zlínského kraje změna zastoupení došla v 11:15 hod. Krajský soud s ohledem na tento postup souhlasí s názorem žalovaného, že ze strany žalobce došlo k procesní obstrukci, a to se snahou znemožnění doručení rozhodnutí správního orgánu. K této úvaze dospěl Krajský soud k názoru také z toho důvodu, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 18. 8. 2010, tak že žalobce byl obeznámen s rozhodnutím správního orgánu k tomuto datu, a proto přistoupil ke změně právního zástupce z účelových důvodů.

K další námitce žalobce, že se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. nedopustil soud uvádí, že důvody uváděné žalobcem důvodné nejsou. Podle výše uvedeného ustanovení přestupku se dopustí ten, kdo porušením zvláštního zákona způsobí dopravní nehodu, kterou je povinen podle zvláštního zákona neprodleně hlásit policistovi. Zvláštní zákon v tomto případě je zákon č. 361/2000 Sb., kde z § 17 odst. 2 vyplývá, že řidič, který při předjíždění vybočuje ze směru své jízdy, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče jedoucí za ním. Řidič musí dát znamení o změně směru jízdy při předjíždění cyklisty.

Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že po řidiči požaduje současné splnění několika povinností. Řidič je povinen před samotným odbočením jednak dát znamení o změně směru jízdy, současně však musí dbát zvýšené opatrnosti a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucí řidiče. Především se tedy řidič musí před zahájením odbočování přesvědčit, zda již není předjížděn jiným vozidlem. Ze znaleckého posudku s dostatečnou mírou pravděpodobnosti vyplynulo, že žalobce začal odbočovat v době, kdy již byl předjížděn, přičemž střetu obou vozidel mohl zabránit, pokud by se přibližně jednu sekundu před odbočením podíval do levého zrcátka.

Je sice pravda, že povinností řidiče musí dodržovat i řidič vozidla Ford, když z § 17 zákona č. 361/2000 Sb. odst. 5, kdy je taxativně stanoveno, kdy řidič nesmí předjíždět, tak z písm. f) vyplývá, že nesmí předjíždět na křižovatce a v těsné blízkosti před ní, ale tento zákaz neplatí podle bodu 3, pokud se nachází na hlavní pozemní komunikaci, což se tedy řidič vozidla Fiat pan S. nacházel. Ze svědeckých výpovědí nevyplývalo, že by žalobce měl zapnutý blinkr doleva, to nepotvrdila žádná ze svědkyň, spolujezdce pana žalobce uvedla, že zapl blinkr, ale neuvedla jaký, a tudíž správní orgán postupoval správně, jestliže ve věci nechal vypracovat znalecký posudek, z kterého vyplynulo, že porušení ust. § 17 se žalobce dopustil. V projednávané věci bylo správními orgány s dostatečnou mírou pravděpodobnosti prokázáno, že žalobce se dopustil jednání, jež bylo posléze kvalifikováno jako naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Obdobným způsobem bylo judikováno i Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 2 As 54/2009, rozsudek ze dne 19. 1. 2010.

Zástupce žalovaného u jednání provedl důkaz ještě počítačovou simulací dopravní nehody, která je součástí znaleckého posudku. Další návrh na dokazování nebyl vznesen.

Závěrem zástupce žalovaného uvedl, že ze svědeckých výpovědí jednotlivých účastníků dopravní nehody, jakož i z výpovědí žalobce nelze zjistit relevantní skutečnosti, a proto ve věci byl zpracován znalecký posudek. Znalecký posudek určil jako technickou příčinu dopravní nehody odbočování vozidla obviněného v době, kdy ten již byl předjížděn poškozeným. Právní posouzení věci zůstalo na žalovaném. Žalovaný v té věci odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek NSS č.j. 2 As 54/2009-56, kde je

povinnost zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo v obdobné situaci zásadně upřednostněna před prováděním předjíždějícího manévru. Žalovaný se zabýval otázkou přiměřenosti, vhodnosti a potřebnosti požadovat po žalobci povinnost přesvědčit se o možnosti bezpečně odbočit vlevo právě v daném konkrétním místě. Dospěl k závěru, že splnění této povinnosti bylo potřebné pro naplnění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a bylo to i vhodné a bylo to i přiměřené po žalobci tuto povinnost vyžadovat, a to právě s ohledem na specifika daného místa, kdy při odbočování vlevo musel najet blíže k pravému okraji vozovky.

Žalovaný dále nesouhlasí s názorem žalobce, že odpovědnost za jeho přestupek zanikla díky nesprávnému způsobu doručování. V podrobnostech odkázal na vyjádření k podané žalobě. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby a uložení žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.094,- Kč zahrnující cestu vozidlem Škoda Octavia, spz: s kombinovanou spotřebou 5,1 l nafty/100 km za cestu ze Zlína do Brna a zpět. Průměrná cena nafty činí 34,70 Kč/l a cena paliva činí $5,1 \times 34,70/100 = 1,7697$ Kč/km. Vzdálenost Zlín-Brno je 100 km a náhrada podle § 157 zákoníku práce činí 3,70 Kč/km, tedy $2 \times 100 \times (3,70 \text{ Kč} + 1,7697 \text{ Kč})$ činí 1.094,- Kč. Do spisu zároveň založil vyčíslení nákladů včetně velkého technického průkazu vozidla.

Krajský soud po zhodnocení všech provedených šetření výše uvedených dospěl k názoru, že žaloba důvodná není, neboť neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s platnými právními předpisy. Soud proto žalobní námitky žalobce neuznal jako důvodné, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K žalobní námitce žalobce, že již zanikla odpovědnost za přestupek ve smyslu ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb. – zákona o přestupcích, soud dospěl k závěru, že námitka žalobce důvodná není. Ze správního spisu i z jednání žalobce vyplývá nestandardnost při volbě, respektive časté změny právního zástupce ve věci a tím k nestandardnímu způsobu doručování rozhodnutí. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 As 32/2009, že jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými v daném případě vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech, na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva. K doručení předmětného rozhodnutí došlo fikcí dne 30. 8. 2010 na základě § 24 odst. 1 správního řádu. Ten stanoví, jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů ode dne, kde byla vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného zaslána zástupci žalobce byla prokazatelně uložena na poště 18. 8. 2010. Uvedenou skutečnost nerozporuje ani žalobce.

Soud proto žalobní námitky žalobce neuznal jako důvodné a žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, tj. náklady jízdného ve výši 1.094,- Kč, které

bylo výše specifikováno. Soud proto tedy uložil žalobci, aby na účet žalovaného uhradil částku 1.094,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. ledna 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová